

ISELJENA HRVATSKA (HTTPS://MIMLADI.HR/CATEGORY/ISELJENA-HRVATSKA/)

Iseljena Hrvatska – Zašto mladi odlaze iz Republike Hrvatske? Intervju sa Danijelom Matakovićem

Damir Kopljar (https://Mimladi.Hr/Author/Damirkop/)

- Prije 4 Tjedna (https://Mimladi.Hr/2025/09/17/Seljena-Hrvatska-Zasto-Mladi-Odlaze-Iz-Republike-Hrvatske-Intervju-Sa-Danijelom-Matakovicem/)

17 Min.

(https://mimladi.hr/wp-content/uploads/2025/08/europe-1264062_640.jpg)

Dragi prijatelji, zadovoljstvo mi je obavijestiti vas kako je i ove godine Agencija za elektroničke medije odlučila poduprijeti portal Mimladi te financirati seriju tekstova o mladima u Republici Hrvatskoj. Tema kojoj ću ove godine posvetiti pažnju jest iseljavanje mladih iz naše domovine.

Plan je pet tekstova posvetiti intervjuima s mladima (od 18 do 30 godina) koji su napustili Hrvatsku. U tim intervjuima analizirat ćemo što ih je motiviralo na odlazak, kako su se snašli u novoj sredini, imaju li plan vratiti se u domovinu te jesu li upoznati s politikama koje provodi Hrvatska, a koje su usmjerene prema dijaspori.

Ostalih tekstovi fokusirat će se na politike Republike Hrvatske usmjerene na njezine građane u dijaspori te na mjere koje trebaju osigurati povratak mladih iz dijaspore u domovinu. U ovim tekstovima analizirat ću mjere koje je donijela Vlade te način na koji se te mjere provode. Poseban ću naglasak staviti na mjere koje su usmjerene prema mladima te vidjeti je li zakonodavac dovoljan fokus stavio upravo na ovu dobnu skupinu

Koji je razlog Vašeg odlaska iz Republike Hrvatske?

Htio sam, dok sam još mlad, učiniti nešto "izvan okvira", nešto o čemu ću jednog dana moći pričati unucima kao o zanimljivoj životnoj epizodi. Uz to, nalazio sam se u jednoj dosta nezahvalnoj životnoj poziciji gdje mi je život ne neki način bio "zakočen" u jednom trenutku i vremenu te sam odlučio povući radikalniji potez i to nekako promijeniti. Naravno, želja za određenom financijskom dobiti te "izvlačenjem" iz tadašnje loše gospodarske situacije bila je sastavan i važan, ali ne i presudan dio tog "spleta" mojih motiva. Kada sam odlazio, mučila me je jedna pomisao. Budući da moji motivi za odlazak nisu bili samo tipični tradicionalno "gastarbajterski" – veća plaća, gradnja kuće itd. već su uključivali i ovo gore navedeno, razmišljao sam kako ću se uklopiti među ostale iseljenike koje ću kroz sve to upoznati. Pretpostavljam sam da svi oni odlaze prvenstveno zbog tih "gastarbajterskih" motiva, no – nakon nekog vremena sam shvatio da svi zapravo dijelimo slične životne puteve.

U koju ste zemlju migrirali i zašto baš u tu zemlju?

U svibnju 2015. godine sam letom Ryanaira iz Zadra otišao u Dublin u Irskoj. Još kao gimnazijalac sam imao priliku odseliti u Australiju. Jedan moj stariji rođak iz Sydneya mi je ponudio smještaj i svu moguću pomoć sve dok ne bih završio školovanje. Tada sam tu mogućnost glatko odbio, no nakon odlaska na studij u meni se počela radati želja za, barem privremenim, odlaskom iz Hrvatske. Dosta dugo mi je Kanada bila u fokusu. Htio sam tamo otići preko Working Holiday vize, vidjeti Stjenjak i zlatonosne rijeke Yukona. Čitao sam blogove nekih naših Hrvata koji su tada otišli na "daleki sjever", išao sam čak i na neka predavanja tih programa, skupljao informacije, pretraživao oglase za posao po Manitobi i Alberti, no nikako se nisam mogao konačno odlučiti. 2014. i početkom 2015. godine su hrvatski internetski prostor preplavili članci o Irskoj – Smaragdom otoku, zemlji vilenjaka, meda i mlijeka, novoj "obećanoj domovini" mladih Hrvata. Naravno da su i do mene doprijeti, no na Irsku još nisam niti pomišljao. Iako sam pasionirani ljubitelj povijesti i zemljopisa – o samoj Irskoj, osim nekih osnovnih informacija, do tada nisam puno znao. Negdje u prvoj polovici 2015. godine sam upoznao neke ljude koji su već imali sve isplanirano za odlazak u Dublin te su mi "ubacili bubu u uho". Preko noći sam odlučio, učlanio se u neke facebook grupe posvećene odlasku gdje sam prikupio prve informacije, kupio avionsku kartu i online rezervirao nekakav hostel na tjedan dana. Ubrzo sam bio u Dublinu. Jednostavno rečeno – Irsko je tada bila

hit, u njoj se govori engleski jezik kojim dobro vladam, za razliku od njemačkog, i – ograničenja za ulazak u zemlju nije niti bilo. Kupiš kartu i dođeš – i to je to. U međuvremenu sam sasvim slučajno upoznao i neke osobe iz mog rodnog kraja koji su išli istim tim letom te smo se narednih nekoliko mjeseci družili i podržavali, sve dok se oni nisu vratili u domovinu.

Moram ovdje spomenuti kontekst vremena i lokacije gdje smo išli. U 2014. i početkom 2015. godine je iseljavanje Hrvata u Irsku bilo još u samim svojim začetcima. Nas gore nije nitko čekao, nismo nikoga poznavali. U Irskoj tada, za razliku od danas, nije bilo nikakvih hrvatskih udruga, organizacija, poslovnih subjekata, ičega i ikoga kome bi se mi mogli obratiti za savjet ili pomoć. Također, naših ljudi tada još nije bilo na pozicijama, naši ljudi tada još nisu bili poslovođe, šefovi smjena, voditelji poslovnica, ništa. Počinjali smo od samoga dna, prva razina na koju smo nailazili u svom proboju nisu bili Irci već doseljenici s područja srednje i istočne Europe koji su tamo došli nekoliko godina prije nas, prvenstveno Poljaci, Slovaci, Rumunji, baltički narodi, Ukrajinci i Rusi. Oni su, a posebno Poljaci, zauzimali razine niskog i srednjeg menadžmenta, oni su bili šefovi smjena i voditelji poslovnica, kao i većina radnog kontingenta čiji je prostor i nama bio namijenjen, bez obzira na naše formalno obrazovanje. Mi smo, poput kakvih pionira, većinom dolazili samostalno, bez pronađenog i osiguranog posla, letovima Ryanaira. Većinom se radilo o mladosti, muškoj i ženskoj, u ranim i srednjim dvadesetim godinama, a bilo je i ponešto mladih i starijih. Našlo se među nama i nekih koji su već imali emigrantskog staža po Europi ili Americi. Prva postaja su nam bili hosteli u kojima smo živjeli po više mjeseci, upoznawali se, stvarali poznanike i prijateljske grupe te se zatim držali zajedno u potrazi za poslom i smještajem, hodajući po desetak i više kilometara na dan, dijeleći životopise od vrata do vrata te se nadajući uzvratnom pozivu. Svakog smo dana trenirali snalazljivost i radili stvari na koje u Hrvatskoj ne bismo niti pomislili. Google Maps i print shop bili su nam najvjerniji saveznici. Snalazili smo se na sve moguće kreativne načine, veselili se jedan drugome kada bi netko pronašao posao ili stan te se konačno maknuo iz hostela. Bila su to, po mom mišljenju i meni osobno – izrazito romantična vremena, a mi smo bili poput kakvih hrvatskih pionira u pohodu na Smaragdni otok – mladi, puni snova i želja, nadobudni, ali često i vrlo povodljivi i naivni. Danas je to sve drugačije, i u Irskoj danas postoje hrvatski klubovi, udruge, trgovine, kafići, formalni i neformalni krugovi, vjerske misije. Naši ljudi su danas i tamo poslovođe, voditelji poslovnica, sitni menadžeri, poduzetnici. Tko danas, ili je posljednjih nekoliko godina dolazio u Irsku, taj već sve informacije ima na dlanu, većinom već ima osiguran posao, ima nekog tko će ga dočekati, uputiti, riješiti mu smještaj. Mi to u većini slučajeva 2015. godine još nismo imali – i zato mi je posebno drago što sam bio dio tih vremena.

Što Vam je nakon dolaska u Vaše novo prebivalište izazvalo najveći šok?

Najveći šok mi je u samom središtu Dublina zasigurno izazvao poveći broj mladih ljudi, mladića i djevojaka, većinom upravo domicilnih Iraca – beskućnika i ovisnika o opijatima koji su danima proseći tamarali uokolo, a noću bi spavali na ulicama pokriveni plavim dekcama s tri kule, grbom grada. To je zasigurno bio prizor na kojeg nikako nisam navikao. Živio sam prije toga sedam godina u Zagrebu i svakako nisam živio pod staklenim zvonom, no ovo je bilo previše. Nadalje, nikada se nisam naviknuo na irski mentalitet obilježen lažnom britanskom pristojnošću, iako se oni ne smatraju Britancima, te izbjegavanjem davanja izravnog odgovora. Zbog tih nekih kulturoloških razlika sam upadao i u neke komične situacije. U isto vrijeme mi je ipak bilo drago vidjeti nasmiješene konobare, blagajnice i javne službenike, prizor toliko drugačiji od onog u Hrvatskoj – pa makar to bio i lažan osmijeh. Lakoća dobivanja posla i davanja otkaza, nepostojanje dobrog dijela birokratskih pravila i prepreka na koje smo navikli u Hrvatskoj me je redovito izuvala iz cipela. No – nemojmo se zavaravati, koliko god bio fleksibilan i, gledajući iz hrvatske perspektive gotovo nepostojeći, irski birokratski sustav je daleko od savršenog. Zatim – cijene. I nemojte se sada iznenaditi, ne visoke cijene, već niske cijene brojnih proizvoda koje svakodnevno koristimo, od hrane do kozmetičkih proizvoda, tada niže u Irskoj nego u isto vrijeme u Hrvatskoj. Oduvijek smo slušali priče: “Da, može se vani zaraditi, ali jel ti razmišljaš o tome koliko je tamo sve skupo?” Ne, nije – na svoje sam se oči uvjerio da nije skuplje, u relativnom iznosu većina toga, ali i mnoge stvari u apsolutnom iznosu. Ono što je bilo skuplje bile su cigarete i alkoholna pića, ali kada se i to stavi u omjer s minimalnom satnicom – opet je bilo povoljnije nego u Hrvatskoj. Namrgodeno i stalno kišovito vrijeme na koje se mnogi naši ljudi žale, meni nije predstavljalo problem. Dapače, dodavalo mi je na mističnosti Smaragdnog otoka, posebno nakon što sam posjetio neke povijesne spomenike staroirske kulture i podrobnije se upoznao s keltskom mitologijom i poviješću. Ima nešto tajanstveno u tom otoku. Bio je tu još niz svakodnevnih životnih situacija koje nisu izazivale nekakav negativan ili pozitivan šok već više čuđenje – poput odvojenih slavina za vruću i hladnu vodu, nešto što nikako nisam uspio shvatiti, ni do dana današnjeg. Naravno, naši ljudi su brzo i za to pronašli rješenje – običnu plastičnu bocu zavezanu za slavine, s izbušenom rupom u sredini kroz koju bi dobivali izmiješanu mlaku vodu. Posjet Belfastu i ono što sam tamo vidio nešto je što pak zaslužuje poseban osvrt.

U čemu se zemlja u kojoj sada boravite bitno razlikuje od Hrvatske?

Po mentalitetu stanovništva. Irci su, bez obzira što su barem deklarativno većinom katolici – u mnogočemu ipak sličniji Britancima no nama. Po revolucionarnom duhu Iraca koji uvijek tinja negdje ispod površine. Pokušaj Ircu ne isplatiti plaću, već sljedeći dan će ti upasti u firmu i okrenuti ju naglavačke. Svjedočio sam jednom takvom slučaju kada je plaća kasnila doslovce pola dana. Dva Irca koja su s nama radila običan šljakerski posao već su bila u uredima uprave i dizala revoluciju, pozivala sindikat, pučke pravobranitelje, policiju, samo je još nedostajalo da upadnu maskirani pripadnici IRA-e te šefove natjeraju da se ovoj dvojici ispričaju klečeći na koljenima, dok smo mi Slaveni slijegali ramenima: “A što ćeš, budu nam već platili!”. Što se tih stvari tiče – diranja u neka njihova prava, bez obzira na njihovu prividnu pitomost i britansku pristojnost – s Ircima nema šale. Po političkom i stranačkom sustavu gdje je ljevica zapravo desnica, a desnica ljevica, a i jedni i drugi su i ljevica i desnica, i opet nisu ni jedno ni drugo. Nama naviknutima na nekakvu rigidnu podjelu – nacionalistička i konzervativna desnica i progresivna ljevica je to teško shvatljivo – i oni koji među nama znaju nešto o irskoj povijesti dosta to krivo shvaćaju, i sam sam dok nisam krenuo u dublje proučavanje. Po odsutnosti i nepostojanju bezbroja birokratskih potreba, procedura, zahtjeva, što je nama Hrvatima doslovce nezamislivo. Kada sam tek došao u Irsku najviše kritika je išlo u smjeru skupoće nekretnina i najma, no danas vidimo da je ista, ako ne i gora situacija i u Hrvatskoj.

Po vremenu i zagasito zelenoj travi koja je doista zelenija od hrvatske. Po ravnomjerno razvijenim ruralnim predjelima prepunim seoskih gospodarstava i domaćih životinja. U Hrvatskoj se između Slunja i Zadra proteže pusta Terra incognita. Po poštivanju, promicanju i zaštiti vlastite povijesti i kulturnog identiteta, kako onog starog keltskog tako i novijeg revolucionarnog iz minulih desetljeća – od strane svih Iraca, lijevih, desnih, ovakvih, onakvih – svih. Po načinu na koji su uspjeli brendirati, sačuvati, svijetu predstaviti, u suvremenom ruhu uobličiti i kroz svoje živote i javni prostor nastaviti živjeti svoj identitet i svoju autohtonost – od keltskih spomenika preko tradicionalnih pubova koje krase odore irskih revolucionarnih zapovjednika, irske tradicionalne glazbe koja svira na svakom koraku i svi ju doživljavaju kao nešto “moderno” i hvalevrijedno, obnovljenih dvoraca, svakodnevnih proizvoda i suveniru do

obnovljenog irskog jezika kojeg mladi ponovno uče i poznavanje njega kao i privrženost keltskoj simbolici se danas doživljavaju kao znak opće kulture i pripadnosti višim slojevima društva. Mi smo našu autohtonost sveli na smotre folkloru ili pak stručne radove studenata etnologije. Po onome što sam naveo kao moj najveći šok u odgovoru na prošlo pitanje.

Postoje li stvari koje ste u novoj sredini uspjeli ostvariti, a da ih u Hrvatskoj niste uspjeli?

Daleko povoljnije karte i daleko jednostavnija putovanja do nekih zapadnoeuropskih zemalja, daleko povoljnije knjige i veći izbor raznovrsne literature na svakom koraku. Međutim – ne mogu reći da sam u Irskoj ostvario nešto toliko veće i važnije, a što nisam u mogućnosti danas ostvariti u Hrvatskoj. Više se tu, barem u mom slučaju, radilo o nekim novim iskustvima i vještinama stečenim kroz samostalan život u novoj sredini, kao i nadahnućima za neke kasnije životne poduhvate. Najvažniju stvar u životu, vlastitu obitelj, sam ipak ostvario nedavno nakon povratka u Hrvatsku. Nagledao sam se u Irskoj ljudi koji su propali nakon nekoliko tjedana i više nisu imali novaca za povratan let kući, nagledao sam se razorenih veza i obitelji. Nije u Irskoj i iseljeničkom životu sve tako idealno kako se prikazuje u medijima, samo što se o onima koji nisu uspjeli, koji su upali u još veće probleme – nikada nije govorilo niti pisalo, a takva iskustva su zauzimala velik postotak. Kada bolje razmislim, većina ljudi koje sam upoznao u hostelu i s kojima sam se kasnije družio, se prije ili kasnije, poput i mene samog, vratila u Hrvatsku ili pak otišla u neke druge zemlje. Naravno da imam i prijatelje i poznanike koji su u Irskoj ostvarili svoje karijere, stvorili vlastite obitelji i uspješne životne priče, zahvaljujući samo svom upornom radu i odricanju, bez navigiranja kroz klijentelističke Scile i Haribde što bi se u Hrvatskoj od njih očekivalo. Sve na kraju ovisi o tome što tko želi i s kojim je namjerama i ciljevima, ali i iz kakvih okolnosti došao u Irsku. Nekome tko u Hrvatskoj doslovce nije imao ništa, nije imao prilike za nikakvo napredovanje, nije imao sreće da pripada nekim privilegiranim skupinama ili klanovima, za Hrvatsku ga ništa lijepo i pozitivno nije vezalo, tome je Irsko doista bila obećana zemlja. Nekome tko je u Hrvatskoj imao kakvo takvo zaleđe, taj se već mogao komotnije vratiti – a opet, pitanje je je li to to što je htio.

Ima jedna stvar zašto je ipak lakše ostati u Irskoj – čovjek lakše podnese da ga, dok ga u oči gleda, vara i laže stranac nego njegov rođeni sunarodnjak – a to je ono što su mnogi iseljenici godinama proživljavali u Hrvatskoj. Teško je na sve to odgovoriti, a da se odgovor može primijeniti na sve situacije.

Posjećujete li Hrvatsku i ako je Vaš odgovor na ovo pitanje pozitivan koje stvari Vas prilikom povratka u Hrvatsku smetaju? Koje probleme i nedostatke života u Hrvatskoj uočavate prilikom povratka?

U Irskoj sam u prvoj “rundi” ostao točno godinu i jedan dan. Čekam na red u Zračnoj luci u Zadru, presretan što sam konačno doma. U ruci držim putovnicu i osobnu iskaznicu koju sam držao unutar nje. Dolazim na red, službenica me pogleda i bez pozdrava bezobrazno i živčano zagalami na mene: “Šta držite tu putovnicu, znate da vam ne treba!” Dobro došao kući.

Znao sam da mi putovnica ne treba, ali imao sam ju sa sobom za svaki slučaj, ne razumijem u čemu je bio toliko problem što sam ju izvadio zajedno s ostalim dokumentima i držao u ruci, namjeravajući je spremiti nakon prolaska kroz check out. Međutim, evo – to je prva stvar koju sam primijetio nakon povratka u domovinu, a na koju sam u tih godinu dana zaboravio. Smrknuta lica, živčani službenici i službenice, djelatnici svih mogućih objekata i subjekata gdje god sam nogom kročio, svi ljuti i puni nekakvog bijesa, ali u isto vrijeme potpuno pasivni. Nakon što sam se vratio za stalno u Hrvatsku, birokracija i administrativne nebuloze u svakodnevnom životu i poslovanju su mi, naravno, bile i ostale najveći problem. Zatim nedostatak ikakve društvene dinamike, aktivnosti i želje za promjenom, učmalost, tromost i umrtvljenost cjelokupnog društva te pokorno prihvatanje svih mogućih društvenih devijacija, opći društveni pesimizam i defetizam nespojiv s nekakvim idealom Hrvata kao naroda pobjednika. U rigidnom hrvatskom društvenom sustavu se svaki pokušaj promjene i nadgradnje sebe samoga i svoje životne situacije doživljava kao prijetnja i kao nešto negativno. Nažalost, u svojoj voljenoj Hrvatskoj nikada nisam, ili sam vrlo rijetko naišao na face poput onih dvoje šljakera koji su zamalo pokrenuli revoluciju zbog pola dana kašnjenja plaće. Ono što me je posebno smetalo u hrvatskom društvu prilikom dolaska na godišnje odmore je stalno ispitivanje o zaradi i visini plaće. Nitko te ne pita kako si, jesi li zadovoljan, sve samo zanima koliko zarađuješ. Mislim da to dovoljno govori o tome koliko su nam iskrivljene vrijednosti iako se volimo busati u naša produhovljena prsa da nismo materijalisti kao ti truli Zapadnjaci. Da ne ispadne da samo kritiziram, ja izuzetno velike nade polažem u najmlađe hrvatske naraštaje. U njima vidim taj žar borbenosti koji svima nama nedostaje, među njima vidim sve više tipova poput te dvojice irskih šljakera revolucionara i čvrsto vjerujem da će te generacije ostvariti ono što je i moja propustila ostvariti. Također, iako su mnogi negativni trendovi koji su 2015. bili prisutni u Irskoj, a mi smo im se iz toplih hrvatskih naslonjača rugali misleći da to nikada do nas ne će doći, danas i u Hrvatskoj potpuno udomaćeni – naša mladost ipak još uvijek ne spava po cesti prekrivena plavim dekcicama. Ima Hrvatska mnoge prednosti pred Irskom, bez obzira što je tamo trava doista zelenija.

Autor: **Damir Kopljar**

Objavljeno: 17.9.2025.

Ovaj tekst objavljen je uz potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama. Naziv projekta je “Iseljena Hrvatska–Zašto mladi odlaze iz Republike Hrvatske?”

 Share On Facebook (<https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=https://mimaladi.hr/2025/09/17/seljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske/>)

 Share On Twitter (<https://twitter.com/share?text=https://mimaladi.hr/2025/09/17/seljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske/>)

SLJEDEĆI ČLANAK

Iseljena Hrvatska – Zašto mladi odlaze iz Republike Hrvatske?
Strani radnici i migracijska kretanja
(<https://mimaladi.hr/2025/10/09/iseljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-strani-radnici-i-migracijska-kretanja/>)

Iseljena Hrvatska – Zašto mladi odlaze iz Republike Hrvatske?
Faktori koji potiču mlade na odlazak
(<https://mimaladi.hr/2025/09/11/iseljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-faktori-koji-poticu-mlade-na-odlazak/>)

NAJNOVIJE OBJAVE

Iseljena Hrvatska – Zašto mladi odlaze iz Republike Hrvatske? Strani radnici i migracijska kretanja
(<https://mimpladi.hr/2025/10/09/iseljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-strani-radnici-i-migracijska-kretanja/>)

Dragi prijatelji, zadovoljstvo mi je obavijestiti vas kako je i ove godine Agencija za...

(<https://mimpladi.hr/2025/10/09/iseljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-strani-radnici-i-migracijska-kretanja/>)

Iseljena Hrvatska – Zašto mladi odlaze iz Republike Hrvatske? Intervju sa Danijelom Matakovićem
(<https://mimpladi.hr/2025/09/17/seljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-intervju-sa-danijelom-matakovicem/>)

Dragi prijatelji, zadovoljstvo mi je obavijestiti vas kako je i ove godine Agencija za...

(<https://mimpladi.hr/2025/09/17/seljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-intervju-sa-danijelom-matakovicem/>)

Iseljena Hrvatska – Zašto mladi odlaze iz Republike Hrvatske? Faktori koji potiču mlade na odlazak
(<https://mimpladi.hr/2025/09/11/iseljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-faktori-koji-poticu-mlade-na-odlazak/>)

Dragi prijatelji, zadovoljstvo mi je obavijestiti vas kako je i ove godine Agencija za...

(<https://mimpladi.hr/2025/09/11/iseljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-faktori-koji-poticu-mlade-na-odlazak/>)

Iseljena Hrvatska – Zašto mladi odlaze iz Republike Hrvatske? Kako zadržati mlade u Hrvatskoj
(<https://mimpladi.hr/2025/09/05/iseljena-hrvatska-zasto-mladi-odlaze-iz-republike-hrvatske-kako-zadrzati-mlade-u-hrvatskoj/>)

Dragi prijatelji, zadovoljstvo mi je obavijestiti vas kako je i ove godine Agencija za...

Kako žive mladi u Njemačkoj: pogled iz dijaspore (<https://mimpladi.hr/2025/08/30/kako-zive-mladi-u-njemackoj-pogled-iz-dijas-pore/>)

Razgovarali smo s mladim Augustinom, Hrvatom iz Njemačke, koji je podijelio iskustva odrastanja i...

mimpladi.hr

Svjetski savez mladih Hrvatska

Vodnikova 5, 10000 Zagreb

OIB: 93537511521

Kontakt

Email: info@mimpladi.hr

Mobitel: +38592 502 5176

Društvene mreže

Instagram (<https://www.instagram.com/mimpladihr/?hl=hr>)

Facebook (<https://www.facebook.com/mimpladihr>)

